

»Naa — og hvad saa?«

»Min Svoger er bleven saa forandret, siden Povl begyndte at skrive offentlig om sine Meninger. Han synes, det er en Frækhed af ham. Det mener da Povl er Grunden. Og jeg veed saamænd heller ikke, hvad det ellers skulde være.«

»Du maa give mig Lov til at triumfere lidt, Meta! Indrøm, at du var meget vred paa mig sidste Sommer, fordi jeg havde mine Tvivl om din Svogers Fordomsfrihed. Husker du vores lille Skærmydsel?«

»Jo. Og du kan tro, jeg har mange Gange tænkt paa dig. Det siger ogsaa min Mand, at du var alligevel den klogeste af os allesammen. Og det har du jo altid været. Men det med min Svoger er ellers noget, jeg helst er fri for at tale om. Det har naturligvis været en frygtelig Skuffelse for os, kan du nok forstaa.«

»Ja, lad os endelig lade ham hvile!« sagde Jytte.

»Men sig mig — hvor bor I nu?«

»Vi har lejet ude paa Nørrebro. Povl mente ikke, det kunde nytte noget at prøve en anden Land-Praksis efter alle de Løgnehistorier, der er skrevet om ham i Aviserne derovre. For det vilde vi jo ellers helst. Men saadan noget gaar straks gennem alle Provinsbladene. Det forrige Sted, vi var, maatte vi jo ogsaa flytte fra, fordi Folk syntes, at min Mand ikke gav dem Medicin nok.«